

אריאל גרוסמן:

**„אעשה כמו בתנ״ך —
עלבון תחת עלבון!”**

חבר-הכנסת אברהם שפירא העלה בכנסת הצעת-חוק לאיסור מכירת בשר טרף בכל הארץ. נראה די מוזר, שאדם שומר-מיצוות כמוהו נזכר בזה רק עכשיו. לאריאל גרוסמן זה לא נראה משונה בכלל. הוא פשוט יודע את הסיבה לכך. כנראה לא מפריע לח"כ שפירא שאנשים אוכלים בשר חזיר באופן כללי. מה שמאוד מפריע לו זה שיש אטלני כזה בשכונה שלו.

סיפר לי אריאל גרוסמן:

לפני שלושה חרשים פתחתי עם שותף חנות למימכר מוצרי-בשר לא-כשרים. עוד לפני הפתיחה, כשנודע שזו תהיה חנות לא-כשרה, התחילו האימים. איימו על בעל-החנות שיבטל איתי את החוזה. הוא לא נבהל. אז הציעו לו שישלמו לו כדי לבטל את החוזה. גם זה לא עזר והתנות נפתחה. מאז הם מאיימים עליי ועל שותפי בטלפון. הם מאיימים על רכושנו ועל גופנו.

מי זה הם?

ליד ביתו של חבר-הכנסת שפירא נמצאת ישיבה של חסידי סריגורה. החבר'ה משם עוברים ליד החנות, מקללים, מאיימים ואפילו נכנסים בקבוצות לתוך החנות ומפריעים ללקוחות ולנו.

מדוע לא פנית למיטרה?

אני לא בעניין מריבות. חשבתי שכאשר יראו שאני לא נבהל, הם יסתלקו. אבל עכשיו שפירא הולך להציע הצעת-חוק שתאסור מכירת בשר טרף בכל הארץ, מפני שיש חנות אחת כזאת בשכונה שלו וזה מפריע לו בעיניים.

אתה יודע שמילחמה בתרדים היא מילחמה ממושכת וקשה. למה לא תעבור למקום אחר?

חשבתי על זה, אבל החלטתי שבמדינה דמוקרטית שפירא ואני שווים בפני החוק, אני מקווה.

מה תעשה אם יימשכו האימים וההפרעות?

אעשה כמו בתנ"ך: עלכון תחת עלבון, איום תחת איום וכך הלאה. מה שהם יעשו לי — אני אעשה להם. אולי את זה הם יבינו.

אהרון ברנע:

**„צאלח הסגיר את עצמו,
אבל הוא לא נכנע!”**

בשבת האחרונה מלאה שנה לחילופי-השבויים. אנחנו קיבלנו את ששת שבויינו, וממחנה אל-אנצאר שוחררו 5,000 איש. מנהיגם של עצורי אל-אנצאר, צאלח תעאמרי, השאיר כאן חבר קרוב, המתנגע אליו. שאלתי את החבר הזה, אהרון ברנע, הפרשן לענייני ערבים של קול ישראל. האם צאלח הוא חברו במובן המקובל של המילה.

מבחינה פוליטית צאלח ואני אויבים. מבחינה אישית הוא אחד החברים הטובים ביותר שלי, וככה הוא מרגיש כלפיי.

איך נולדה החברות הזאת?

בזמן המלחמה, בתוקף תפקידי, נשלחתי לראיון אותו התכוונתי לשהות בחברתו שעה. נשארתי שמונה שעות. נוצרה בינינו כימיה, שלא נוצרת כל יום בין שני אנשים. כשיצאתי משם, הוא ביקש שאודיע לאשתו דינה — מי שהיתה פעם אשתו של המלך חוסיין — שהוא חי. טילפנתי לכל העולם, ואחרי חמישה ימים מצאתי אותה והודעתי לה שבעלה חי. גם השמעתי לה בטלפון חלק מהראיון שעשיתי איתו. כרי שתשמע את קולו.

הכרת אותו בודאי בתקופה שבה היה שבור. אולי היום הוא בן-אדם אחר?

הוא לא היה שבור. צאלח הסגיר את עצמו, אבל לא נכנע. בראיון הוא אמר שהוא מאמין במאבק מדיני ובשביל מאבק מדיני צריך להיות חי, לכן הסגיר את עצמו.

מה קרה מאז אותו ראיון?

במשך כל זמן שהותו בארץ ביקרתי אותו בכל הזדמנות, ופיתחנו חברות נפלאה, שכללה גם את אשתו דינה ואת אשתי עליה.

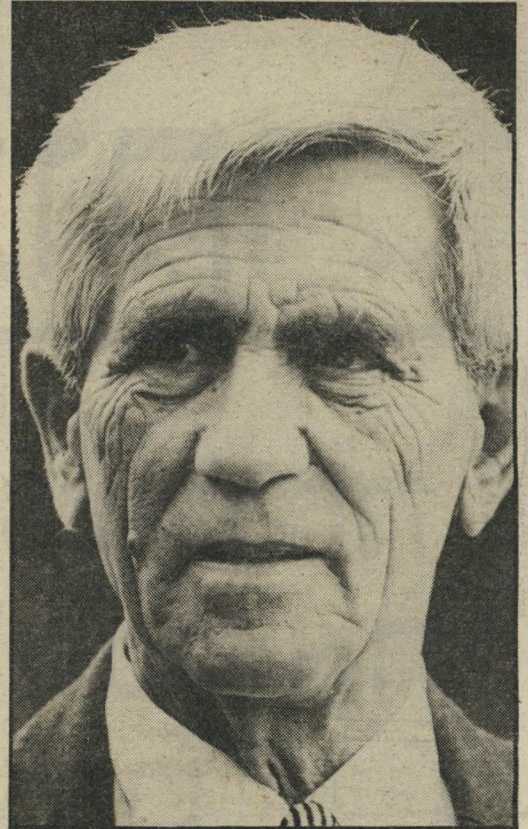
ומאז שעזב את הארץ?

אנחנו שומרים על קשר מיכתבים וטלפונים הדוק מאוד. רק לפני כמה ימים הוא טילפן אליי מלונדון, כי הוא היה בדרכו לוועידה בעמאן וידע שלא נוכל לדבר כמה ימים.

כל הזמן אנחנו מתכננים פגישות, אבל עד היום זה לא יצא מבחינה טכנית. אין לי ספק שבקרוב נפגש.

את אשתו פגשתם?

הרבה פעמים. אותה קל יותר לפגוש, כי היא נמצאת רוב הזמן בקאהיר. ראינו אותה לפני חודשיים, כשאירחה אותנו בארמונה.

יוסף מילוא:

**„אני חושב שהנסיבות
הכריחו אנשים לזכור!”**

לפני שלושה שבועות ראינתי את יוסף (פנ"ו) מילוא. הוא דיבר על כך שהתיאטרון הקאמרי שכח אותו, שכל הארץ שכחה אותו, שאף אחד לא מתייחס אליו עוד. בשבוע שעבר חגגו גלי צה"ל להקאמרי את יום הולדתו ה-40 של התיאטרון באירוע מרגש, שבו השתתפו כל המי וסיף בתיאטרון הישראלי.

את ההצגה גנב מכולס יוסף מילוא. כולם נישקו וחיבקו אותו ונשארו אותו על כפיים, וכשהוגש לו פרס על תרומתו לתיאטרון בארץ, קם הקהל על רגליו והריע לו. פניתי אל יוסף מילוא ואמרתי לו:

תודה שטענית בכל מה שאמרת לי בראיון לפני שלושה שבועות.

אני לא חושב שטעיתי. אני חושב שהנסיבות הכריחו את האנשים לזכור. נכון שהיתה לי הפתעה מסויימת בצורה שקיבלו אותי, אבל כשיצאנו מאמה לי בתי: „אתמול אף אחד לא שם עליך והיום, אחרי כתיבה אחת בעיתון על הצלחתך בחו"ל, פיתאום אתה במרכז העניינים.”

אני לא מאמינה שאפילו שחקני תיאטרון טובים יכולים לשחק את השימוחה וההתרגשות שהיו סביבך באולם.

אולי זה נכון, אבל רעי לך, שהקשר היומיומי, לחיצת-היד ברחוב, ההומנה לכוס קפה, שווים בעיניי הרבה יותר מאשר חגיגה אחת, מסודרת מראש.

למה סרבת בהתחלה לבוא לשם?

כי חשבתי שמוזנים אותי כדי לצאת ידי חובה, אבל מולי שפירא מגלי-צה"ל, שאירגן את הערב, שיכנע אותי שזה החג שלי יותר מאשר של אחרים. אז באתי.

בשבוע הבא יש עוד חגיגה, שהקאמרי עצמו עושה, ואשר אמרת שאלה בשום אופן לא תלך. אחרי מה שקרה בחגיגה של „גלי צה"ל" שובנעת שאתה בכל זאת רצויה?

אני חושב שאלך גם לחגיגה של הקאמרי.